

Василь Матійчук

ПОДороЖ НА ПІВДЕНЬ

“Лисаний Камінь”

Косів
2024

В. Матійчук
П 23 **Подорож на південь** – Косів: Писаний Камінь, 2024 – 56 с.

© Василь Матійчук, 2024
© Видавництво
«Писаний Камінь», 2024

Щоденникові записи

На мою скромну суб'єктивну думку, в цьому році 24 лютого 2022 у житті кожного УКРАЇНЦЯ з'явилися нова точка відліку! Без сумніву, у кожного вона індивідуальна, і, може, суттєво відрізняється в залежності від місця знаходження в конкретно вказаний час! (Місце знаходження визначає точку зору і це доведена аксіома). Тому я не претендую на істину, а лише спробую привідкрити занавісу театру «Україна»: в частині її пострадянської системи, яку всі ми називаємо" ЗСУ"! Наперед додаю, щоб в майбутньомууникнутидорікань, (єсуттєвізауваження до самої організації ЗСУ, щоб їх виправити, ми повинні їх визнати – іншого шляху немає), що абсолютна більшість пишається нашими ВОЇНАМИ!!!). Та про все по-порядку.

Мене та мого товариша війна захопила в Києві, точніше розбудила 24.02 в 5.10 . Перші «Іскандери» передали привіт. Відчуття двояке, не можу сказати, що було страшно, тому, що більшість киян і гостей міста вибухи захопили і теплих ліжках, в останню і найсолодшу годину сну, яка буває перед світанком. Спочатку тотальне нерозуміння. Впевнений, що не всі навіть прокинулися, дехто лише ближче притиснувся і продовжив додивлятися якийсь чудернацький сон! Та наступні вибухи авіабомб, без сумніву, підняли всіх, мене в тому числі! Було 5.20! Калейдоскоп першого дня запам'ятався досить добре, майже до деталей.

Далі і без того метушливий Київ (зазвичай активується о 7.00) перетворився на вулик вже в 5.40! Шалені черги на АЗС, плач маленьких дітей на руках батьків, нескінченні піші колони стривожених людей в бік залізничного вокзалу по проспекту Перемоги, картина абсолютно не типова для Києва на 6.30 ранку!

Далі піші колони людей в бік вокзалу лише збільшувалася і години до 12.00, проїжджа частина проспекту перетворилася на одну суцільну тиху річку, русло якої впадало в Київський центральний залізничний вокзал! У зворотному напрямку на виїзд в напрямі Житомира утворився затор, як виявилось пізніше, початок його утворення і був Житомир (Київські ворота на захід). Маршрут з'єднав Житомир з Києвом і вийшов далеко за межі Лівого берега!!! З висоти пташиного польоту кадри нагадували фільм про апокаліпсис!!! Я вирішив не впадати у крайнощі і спостерігав за цим з балкона 17 поверху зйомної квартири.

Процес «Апокаліпсис» тривав приблизно 72 години!! Далі Київ незвичного обезлюднів, обстріли (авіанальоти) лише посилювалися, нічне небо світилося як в новорічну ніч!

Тим часом орда сунула звідусіль, на 4-й день Київ опинився у повному оточенні, з полиць магазинів зникло абсолютно ВСЕ (картопля, яйця, молоко, хліб, цукор, консерви). Стало трохи страшно.

Від влади міста пролунав заклик "Всі до Зброї", ми з товаришем віришили відгукнутися на заклик, та на величезне моє здивування, на четвертий день війни лише в Києві зброю до рук взяли понад 70000 тисяч киян-козаків, це без регулярних військових частин!

Біля київських військоматів утворилися довжелезні черги, подекуди довжина яких перевищила 500 метрів! Інколи доходило до словесних сутичок за право отримати зброю! (Кияни гордовито заявляли, що вони першочергово повинні отримати зброю, а нам слід їхати додому). Нас із товаришем відправили на-

зад, як людей без військового досвіду, чекати... Чесно кажучи – було трохи образливо.

Дорогою додому ми вперше побачили як виглядає пекло. 28.02.2022 у районі станції метро «Берестейська» відбувся прорив 10 одиниць броньованої техніки ворога (орієнтовно 100 осіб), всіх орків спалили разом з технікою, обгорілі тіла вкрили проспект Перемоги в районі Берестейки, видовище не для слабких! Попри мінусову температуру, запах "смаженого орка" стояв на кілометр! Після такого енергетичного заряду вдома всидіти було важко!!!

Тим часом на підступах до Києва ще вчорашні працівники заводів, будівельники, водії маршруток, вчителі, бізнесмени і навіть викладачі, не дивлячись на соціальні статуси, спільно з кадровими військовими билися на смерть!!! І це абсолютно без пафосу!!! Билися за право БУТИ!!! Відбулася синергія: неймовірне, небачене, об'єднання, – явище, якого далеко не всі чекали, більше того – чимало навіть не вірили!

У нас, українців, прокинувся інстинкт самозбереження, ФЕНОМЕН українського роду, українськості якщо хочете!!!! Інстинкт був настільки сильним, що зупинити його НЕМОЖЛИВО! Це виявилось несподіванкою, не лише для ворога, а й мушу визнати, для нас самих!

На мою думку, це був один з трьох переломних моментів!!! Перший, на мою суб'єктивну, думку, феномен Зеленського, який лише підсилив цей порив, (відмовою від західних товаришів покинути Україну). ВОВУ реально зауважили! Другий – ЗСУ.

Тим часом, на 5-й день після перших невдач, мордва татарська почала розуміти, що парад на Хрещатику відмінюється! Навколо Києва точилися важкі бої, всі

в місті розуміли, що щось не так, хоча населення не знало, що Київ заблокували!!! Орієнтовно на 8-9 день військовим вдалося пробити коридор на Одеську трасу, в столицю поступили продукти, стало легше...

Було досить холодно, і орки, які везли з собою парадну форму, явно не чекали такої гостинності! Спати в чорнобильських лісах, було, мабуть, не комфортно, як то кажуть: не так сталося, як гадалося! Ситуація стабілізувалася і, починаючи з 10 березня, за найменшими підрахунками генштабу щоденно в український чорнозем в районі Києва лягало навіки 300 окупантів!!!

Тим часом героїчну оборону тримали Суми (80% силами ТРО), вчорашніми цивільними! Які дуже ускладнили наступ на Київ! Дали час мобілізувати сили. Чернігів бомбили безперервно і, безумовно, Харків, якому, в силу його географічного положення, діставалося найбільше! Так тривало майже місяць.

* * *

Минув місяць після надважких боїв, ворог зупинений на всіх напрямках! Коротко зупинимося на Сумах. За ним прийшли перші стратегічні перемоги! На куражі вдалося вибити «здичавілих» на трьох з п'яти напрямків! Окремо варто відзначити Суми, які силами ТРО вивели з бою групу армії «Північ» РФ (орієнтовно 25 тисяч орків), відмінно укомплектованих! Це не применшує значення військових Чернігова і Харкова, але не забувайте, що це на 80% вчорашні цивільні! Довідка для розуміння ситуації на Сумщині: 25 тис

орків, 500 танків, 1500 БМП плюс авіпітримка – це 4000 кадрових військових, чисельність достовірно не відома! За різними даними – від 30-50 тисяч!

Оскільки на реєстрацію не було часу, стрілецьку та протитанкову зброю видавали просто на вулиці людям, які готові до бою!!! На той момент це були цивільні, але вже невдовзі всі вони стали ВОЇНАМИ.

На той момент це був найменш готовий до бою з військової точки зору елемент у структурі ЗСУ! Суми вразили світ СИЛОЮ ДУХУ, яка стала ключовою у конкретній ситуації! Завдання від Генерального штабу – стримати наступ з півночі на Київ. У теорії це виглядало утопічно, на практиці – це перевершило всі очікування!!!

Ще дещо в контексті про Суми! Орієнтовно 20 березня розпочалися перші перемовини, в результаті яких представник РФ публічно заявив про відведення військ з лісів Київщини.

* * *

Враження були змішані, від супер-позитиву на початку та до межі психологічного зриву! Знову наплічник, автобус, дорога на південь... Почуття невідомого завжди насторожує...

Приїхали на світанку, зустрів нас комбат. "Ну что, ребята, готовы послужить родине?!" На чистій російській заходився далі наш новий комбат! З усього потоку інформації найбільше запам'яталося одна фраза – «Я здесь ваша друг, мать, сестра и брат!..» Я же вас и пиз...ить буду, вбивать ум в голову при необходимости". Ну тут я чомусь здивований не був. «Дальше забудьте

все, що вам розказували старі маразматики, і слухайте уважно!» Лекція політінформації... Далі про ситуацію на фронті, тут я трохи зупинюся!

Окремо варто відзначити два головні поняття: бойові дії бувають НАСТУПАЛЬНІ і ОБОРОННІ! В залежності від виду операції, перебування на одній і тій самій позиції відрізняється кардинально! При ОБОРОНІ нульова лінія передбачає прямий контакт з ворогом, далі, в разі відступу, удар приймає перша, далі друга, третя і четверта!!! Головна мета лінії попередити хаотичний відступ. Тому при правильному командуванні оборонятися завжди легше! Нульова лінія прийняла бій з кацапами, які у 10-12 разів переважали в живій силі і техніці! Нас було 60 осіб (на лінію 2 км), два взводи, за нами було ще два, але в бій так і не вступили! Згідно даних розвідки, ми чекали наступу на третій день і були абсолютно готові, все відбулося класично по-кацапськи, в 4-й ранку на добре підготовлені позиції посипалися міни і гради, (так звана арта), за ними пішли танки і піхота, тут я засвоїв друге правило комбата – "окопы спасают жизнь". І справді, коли в двох метрах розривається міна – вижити неможливо в принципі, окоп глибиною 1.5 метри ситуацію рятує на 90%! Після такого піт заливає чоло, кров очі і прокидається лють, ти перестаєш боятися! Працюють інстинкти! Кацапи лізли як таргани з двох доріг і трьох лісопосадок, і падали, як мухи, години зо дві! Потім притихли, зализували боки, тим часом на небі встало сонечко, перший наступ ми відбили! Та святкувати було рано, на горизонті з'явилися 4 вертольоти і все пішло по-новому, при вогневій підтримці «здичавілі» піднялися з височенького ріпаку і знову полізли, один з чотирьох вертольотів хлопцям вдалося приземлити!

Наші кулемети знову запрацювали і декілька десятків знову лягло в ріпак навіки! Так тривало ще з годину, і знову все стихло, на зв'язок вийшов командир полку з проханням забрати поранених. Ну, я про себе подумав, що все, ми перемогли! Двома дорогами до села виїхало два КАМАЗи, «Газель» і БТР. У КАМАЗ вантажили поранених і вбитих кацапів! Та через 2-3 хвилини після від'їзду перших двох КАМАЗів БТР впритул розстріляв наш СП (хлопці встигли захватися). «Газель» виявилась набита новими кацапами, які, правда, не всі встигли навіть вискочити з причепа. «Джонні» (джавелін) розрулив, БТР згорів теж і нехай пробачить нас Бог, якщо він є – два КАМАЗи з пораненими і вже мертвими кацапами наздогнала «СТУГНА»!!! Всіх рознесло полем... Дев'ятигодинний бій закінчився!!! Атаку відбито!!! Всі потомлені, попадали, як сіль на воді! Бій тривав 9 годин! До слова. Відсталі від поїзда буряти і досі лежать на полі бою, кількість їх нам не відома! Орієнтовно втрати ворота склали до 50%, 300 осіб БТГ! З нашого боку, що звучить абсолютно фантастично, жодного загиблого, правда, поранених і важко поранених 36 осіб з 60! Цифра значна, але не критична! От вам і приклад оборони! Правда варто додати, що за нас грав і рельєф, оскільки їм доводилося підніматися, тому відстрілювати дикунів було не важко!

З наступом все складніше... Приклад буде згодом, а після того бою на днів 5 стало тихо! Наступні заїхали кадірівці, дохнуть так само, як і буряти. Жаль, що у нас не було резервів для контрудару!

В НАСТУПАЛЬНІЙ фазі нульова лінія є тиловою після ДШВ(штурмові групи), завдання яких – ліквідувати вогневі точки оборони, інакше шансів у наступу нема!

Плюс підтримка арти! Можна, звичайно, закидати м'ясом, і то не завжди!

Атмосфера на полігоні і на передовій прямо протилежні! Тут, на передку, все вирішують бойові офіцери нижньої ланки, але з колосальним бойовим досвідом, жодної дідівщини, психологічного тиску при-ниження, чи чогось такого, що може підірвати бойовий дух, навіть солдата над солдатом, різко присікається! Після "навчального досвіду" мене неабияк вразила приземленість комбатів/ротних/взводних, які не цу-ралися лопати, харчувалися разом з нами... З такими і померти не страшно!

До речі, під час бою ці залізні Рембо і Шварценегери абсолютно не зворушні, вони носяться окопами як заведені, наче безстрашні! Під вибухами мін і ракетних ударів! Такої витримки я не бачив навіть у фільмах!!! Це щось незвичайне – crazy/wonderful/incredible разом взяті!!! Одним словом – фантастика...

Про побут, більше згодом... На сьогодні все, моя дорогенька! Цілую обнімаю! Будь чемна.

* * *

Про ГАНД..ІВ, а потім вже про побут!

Зіткнувся сьогодні з другим випадком – «воно Тобі треба??!»». І це не про русаків,/сепарів – це мені сказав добрий знайомий! Коротко окреслю суть свої позиції: мені звичайно ж треба!

І вам без сумніву теж!!! Крапка!!! Якщо ви не плануєте все своє ество просидіти в Польщі/Чехії/Італії, на Ягодах, чистити рибу, пакувати кури, витирати сраки тощо! У кожного, звичайно, своя

позиція-дорога, чи називайте це як вам зручно! Але відсидітися і перечекати не вийде! Україна для всіх НАС (і цього маловідомого елемента суспільства в першу чергу) досить зручне місце проживання!!!! Можна не виконувати закони, можна какати/смітити і не прибирати (знову ж таки безкарно) та можна робити купу диких для цивілізації речей і знову таки без карно! Так всі ми не без гріха. Але є межа, критична точка відліку, ми або зробимо крок в цивілізацію, або нас проковтнуть у МОРДЕР!!! Третього не дано!!!

Не осуджую ні в якому разі тих, хто заморальними чи фізичним якостями не може бути на передку, але, бля, пацани і самочки, ви реально думаете, що скинутись по 100 і купити монікуляр чи тепловізор – це перебор!??? Відповідь в мене одна: ви ГАНД..НИ/КОНЧЕНІ, і немає нічого спільного з моїм вихованням!!! Бо після перемоги ви точно полізите назад, я, в принципі, не проти! Повторюю – не всі можуть бути на передку, але щось маленьке, конкретне може зробити кожен!!!

Чому це " А тобі треба?" мене так заділо! Та тому, бля.., що цей мій вже не друг, жоден: їх досить багато, просто мовчать, бо по-природі своїй – боягузи!!!

Так, звичайно, ця біомаса не критична, за моїми відчуттями – не більше 15-20%, але це треба зафіксувати!!! Термін КОНЧЕНІ/ГАНД.. НИ закріпити в базових налаштуваннях на рівні підсвідомості!!!

* * *

Маленька замітка 30.12.2022. Напередодні Нового року!

Не писав давно, руки трохи трусяться, в голові шум, але все ж хочеться зафіксувати цю емоцію саме такою!

Емоції ... Лише емоції

Злість/ненависть/спрага... Пустота...

Щойно довелося пережити рядовий епізод для кожного військовослужбовця, впевнений – таких сотні, але саме для мене в такій ролі він вперше!!!

Арт обстріли на війни звична справа, ходимо між снарядами регулярно, хтось вважає що він щасливчик, хтось, що Бог його оберігає – у кожного своя версія, але сьогодні все вийшло по іншому!

На моїх очах хлопці «зловили» снаряд – видовище малоприємне, одному відірвало ногу, іншому випотрошило внутрішці.

В той момент руки заніміли, піт залив очі, язик відмовлявся говорити! А тіло виконувати будь-які елементарні дії, ситуація вимагала діяти негайно, вибір для мене не легкий! Обидва живі, обидва хочуть жити і благають про допомогу

Ще ніколи не було так важко...

Вибір, як мені здалося, кому і як жити, приймав я. На щастя, нас почули інші побратими і ситуація віришилася максимально добре....

Обидвох вдалося госпіталізувати, сподіваюся, хлопці будуть жити.

* * *

Не буде радісного тексту про Новорічні свята. На Запорізькому напрямку зараз пекло.

Захисники 102 Б/ 74 Б (підрозділ Аеророзвідки) гостро потребують допомоги!!!

Оголошую збір коштів на черговий КОПТЕР для полегшення життя нашим бійцям на передових позиціях! Здолаємо ворога РАЗОМ! Наближаємо нашу спільну ПЕРЕМОГУ!!!

Мапа: приват Матійчук В.В. – 4149 6293 5961 9665

Наша мета – 24 тис. грн! Решту коштів вже зібрали.

Звіт про надходження коштів можу публікувати чи кидати у Приват!!!

Спомини...

Спогади матері

Теплого сонячного осіннього дня 4 жовтня 1990 року в с. Хімчин Косівського району народився мій милий синьоокий Ангелик, мій НАЙДОРОЖЧИЙ СИНОЧОК ВАСИЛЬКО. Ми не могли натішитися своїм синочком.

Василько ріс дуже розумний, кмітливим, милим, працьовитим хлопчиком. Завжди був моєю сильною опорою, дуже любив свою молодшу сестричку Валентинку. Він дуже багато читав, займався спортом, а найбільше грав у футбол, ще з маленького дуже любив ловити рибу. Він мріяв стати футболістом .

Закінчив Хімчинську загальноосвітню школу з високими знаннями. У школі завжди був добрим організатором всіх подій і поважаним хлопцем. У нього було в усьому світі багато друзів.

За професією журналіст. Колишній випускник Київського університету міжнародних відносин.

Закінчив Львівський національний університет імені Івана Франка. Подорожував Європою. Але побачивши, що Україна є найкраща держава у світі – повернувся до Києва. Останні три роки працював і проживав у Києві, і де і застала Василя війна.

У Києві від влади пролунав заклик – «Усі до зброї!». Василь із товаришем вирішили відгукнутися на заклик, пройшовши 12 км. пішки до військового в Києві, бо майже нічого не їхало, навіть метро. Київ бомбардували. Простоявши в довжелезній черзі понад 500 метрів до військового – на фронт Василя не взяли. Кияни гордовито заявили, що вони повинні перші отримати зброю до рук, і нас з товаришем відправили додому. Василь дуже довго і важко добирався до рідної домівки на Івано-

Франківщину, пішов в Косівський РТЦК добровольцем на фронт.

Пішов битися з ворогом зразу на «нуль» в Запорізьку область. Гуляйполе, Пологи і навколишні населені пункти. Василь Матійчук – позивний "Десант".

У Києві пройшов навчання оператора БпЛА, навчився працювати з антидронною рушницею, розвідник розвідувального відділення військової частини А7126, боєць аеророзвідки 74 батальйону, 102-ї окремої територіальної бригади імені полковника Дмитра Вітовського. Був лідером за кількістю знищенню ворожих дронів, на його рахунку було ліквідовано склади з боєприпасами, БТР – писали побратими після загибелі Василя.

Він був «очима» батальйону, був добрий, щирий друг та був один з найкращих бійців аеророзвідки не тільки в 74 батальйоні, але і в усій бригаді, професійно працював з дронами і антидронною рушницею, фахівець знищення «русні». Коригував дуже чітко, робив підготовку до бойових позицій, проводив розвідку для нашої артилерії, його робота врятувала від смерті не одне життя наших побратимів, в тому числі і моє – пише побратим Євген. На таких воїнах, як Василь, тримається все наше українське військо.

На фронті Василь не тільки нищив люто ворога дронами і антидронною рушницею, але й волонтерив, робив збірки на дрони в Україні і за кордоном, і всі свої зароблені криваві гроші разом з побратимами вкладав в придбання дронів для себе і свого підрозділу, яких гостро потребували на «нулю». Витягав з-під обстрілів важкопоранених хлопців, які спливали кров'ю після тяжкого поранення. Сам під час прильоту отримав акубаротравму і струс мозку. Після недовгого лікування

знову повернувся на передову і продовжував нищити ворога дронами. Отримав нагороду – відзнака «За бойову звитягу».

Війна дуже змінила Василя, він став мовчазний, задумливий, по телефону говорив дуже рідко, тільки два слова "Все добре" інколи по два-три дні зовсім не виходив на зв'язок, а я молилася Богу – тільки, щоб повернувся живий. Він твердо вірив у ПЕРЕМОГУ,

8 квітня 2023 року під час виконання бойового завдання Василь загинув від ворожого дрона від важких поранень, несумістних із життям у с.Малинівка Пологівського району Запорізької області. Під час загибелі прикрив собою пілота, який вижив...

Найстрашніша чорна звістка прилетіла в нашу хату, і до сьогодні не знаю, як жити без сина, без своєї кровиночки.

Завжди Василь був міцною опорою для нашої маленької сім'ї. Дуже добрий, Завжди веселий, життєрадісний. Наречена Тетяна не дочекалася з війни Василя, з якою вони мріяли створити міцну сім'ю.

Вдома найкращого сина, брата, внука Василька чекали з війни любляча мама і сестричка, 80-и річна бабуса і 83-й річний незрячий дідусь. Ця проклята війна забрала у нас Василя назавжди і разом з цим поникли всі їхні мрії.

Мужній, справедливий, добрий, товариський, щирий, завжди усміхнений, з почуттям гумору, із надзвичайно відповідальним і нескореним духом патріот України – назавжди Василь залишився в пам'яті усіх.

Найкращий друг студентських років з КиМУ Максим Сухенко став автором петиції для Василя про присвоєння звання ГЕРОЯ УКРАЇНИ з нагородою ордена ЗОЛОТА ЗІРКА посмертно. Рідні, побратими, друзі, однокласники,

сусіди – дякуємо Василю за захист, за його любов до України. Саме завдяки таким воїнам-патріотам наша Україна буде вільною і квітучою.

За мужність, героїзм і незламність, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, жертвоне служіння українському народові та Україні, за сумлінне виконання обов'язку, Матійчуку Василю Васильовичу присвоєно звання «ГЕРОЙ УКРАЇНИ» посмертно з нагородою ордена «ЗОЛОТА ЗІРКА».

Пам'ятаємо ТЕБЕ, любимо ТЕБЕ сильно-сильно, а гірка невимовна біль розриває душу

У Василька була наречена Тетяна, родом із Тернопільської області. Так само, як і Василь, навчалася на журналіста, на цьому ґрунті вони і почали спілкуватися. Їх дуже поєднували погляди на життя, зацікавленість до політики та глибоке почуття патріотизму.

З першого дня війни та до останнього дня життя Василя вони не втрачали зв'язку. Таня знала про нього, про те, що з ним відбувається, абсолютно все. Він писав нотатки з фронту, вона їх берегла. Весь час служби вони разом збирали гроші на дрони, купували їх, шукали та знаходили способи швидкої доставки на фронт. Таня намагалася хоча б розмовами повернути його у мирне життя, вони планували створити сім'ю, народити трьох дітей, збудувати будиночки у сучасному українському стилі на Прикарпатті. Після його смерті вона збирала голоси на петицію про присвоєння звання, по крихтах збирала інформацію про його службу з побратимів і командування, створила сторінки в соціальних мережах для пам'яті Васі. На похорон Таня поставила йому вінок із червоних троянд. Ці квіти простояли на могилі півроку в дощі,

вітер та сніг, а потім пустили коріння та проросли. Це любов крізь відстань, час та світи.

* * *

Літо 2022 рік. Київ. Василько був направлений на навчання оператора БПЛА в м.Київ. Він мені написав: «Мамо, я на навчанні в Києві на полігоні і не знаю, чи встигнемо зустрітися, але мене ніхто не міг зупинити, за кілька хвилин у мене вже був квиток Прага-Київ і рюкзак на плечах.

Першим рейсом я вирушила до Києва, на кордоні довелося вистояти довжелезні черги. Приїхала до Києва пізно опівночі аж на другий день, в Києві комендантська година була до 5 ранку.

І тут я дуже засмутилася, бо з самого ранку на полігоні у Василя починалося навчання, але я вже в 5 год ранку взявши таксі, їхала на зустріч до свого дорогого Сина. Таксист виявився професіоналом, ми мчали короткими дорогами навпростець до місця призначення. Вася з квітами в руках вийшов мені назустріч, я кинулася на шию в сльозах зі словами – «Як ти, Васильку, чи можна, щоб хоч один денья тут була з тобою»? У відповідь Василь сказав, що півтори години в моєму розпорядженні. Бо мені потрібно бути на навчанні .

Я не могла натішитися своїм Сином. Як завжди веселий, красивий, серйозний і чомусь вже став задуманий. Він сказав: «Мамо, у мене все добре, ви бережіть себе, як ви проїхали таку далеку дорогу більше як 1500 кілометрів, в протратили 300 євро на дорогу, аби годинку з половиною мене бачити? Все, я побіг, бо треба». А я дивилася довго-довго вслід, аж поки Василь не сховався вдалечінь. І ще стояла довго: плакала, плакала...

* * *

2023 рік. Перший Святий вечір я вечеряла з своїм Синочком у нього на могилі . Вже ледь почало темніти, з-поміж сільських вулиць де-не-де було ледь чути дитячі колядки. А мені додому зовсім не хотілося йти. Пекучий біль. розриває моє серце. Я, пригорнувши портрет свого Синочка, міцно-міцно до своїх грудей, промовляла в сльозах – «Прости мені, СИНОЧКУ, що Тебе не вберегла. Прости! А у відповідь тиша і тільки ледь дихнув легенький вітерець...

* * *

16 квітня 2023 року. Мого ВАСИЛЬКА прийшли в останню дорогу провести побратими, рідні, друзі, сусіди, односельчани, знайомі і зовсім незнайомі люди.

День пекучої, болючої незагоюючої рани, найстрашніший день в моєму житті. Коли винесли мою дитину з рідної хати і я пригорнулася до його пораненої дроном голівоньки, то побачила, як з правого ока у Василька потекла сльоза, а ліве так привідкрилося, що аж видно було його блакитні очі. Довкола домовинки обступило нас багато людей. Я не зрозуміла нічого, в голові промайнула думка – а, може все-таки мій Синочок ще живий? Я кричала – «Що ж це робиться, моя дитина плаче!» Але услід почулися голоси, що нібито Василькова душа прощається з нами, тому й плаче.

І з того моменту моє життя перетворилося в чорний незкінченний гіркий біль, у темну безодню, душа моя завмерла разом із моїм Синочком. Тільки тіло ще продовжує пересуватися по цім світі... Пам'ять про тебе буде жити в маминому серці аж до останнього маминого подиху.

***Спогади про найкращого в світі БРАТЧИКА
від люблячої сестрички ВАЛЕНТИНКИ.***

Невимовна втрата, нестерпний біль, незагойна рана, сльози та смуток ортають мою душу і тіло тому що ти Васильку був невід'ємною частиною мого життя. Саме з тобою я могла поділитися тим, чим зараз не можу ні з ким, я втратила частину себе, але всі наші мрії і плани пам'ятаю і обов'язково виконаю. Ми з тобою пройшли багато тернистих доріг, було багато злетів і чимало падінь, але ми підтримували один одного в кожному випадку. Саме ти навчив мене бути сильною в цьому жорстокому суспільстві, за що тобі я вдячна. Низький уклін Тобі за виховання і, взагалі, за все, що ти встиг для мене зробити за таке коротке життя. Наші останні обійми і досі залишилися на моїх руках. У моєму серці ти будеш жити до останнього мого подиху, мій рідний БРАТИКУ.

* * *

Спогади від найкращого друга студентських років з Київського університету міжнародних відносин. Максим Сухенко – автор петиції на присвоєння звання Героя України з нагородою ордена «Зодота Зірка» Матійчуку Василю, помертню

Деякі втрати сприймати особливо важко. Втрата Василя – саме з таких. І до останнього не віриться.

Василь був одним з тих, кого радий бачити за будь-яких обставин, коли завгодно. І завжди життєрадісний та позитивно налаштований в будь-якій ситуації – це вражало особливо. Коли в тебе немає сил і нічого не виходить, Вася поруч був справжнім двигуном, який

рухав все вперед. Рухав життя вперед.

Піти воювати добровольцем та битися в перших рядах – так як мало бути, якщо говорити про Васю. Тепер всі назвуть його Героєм, але героєм він був і раніше. Коли разом пробивали першу роботу в журналістиці, коли місили грязюку на футбольному полі, коли без сумніву лишав у себе переночувати після посиденьок допізна, коли одним з перших на курсі їхав в США на заробітки, коли допомагав нашим у Чехії. І, звичайно, коли сам пішов захищати Україну та нас з вами від ворожої навали.

Дякую тобі, друже та воїне. Дякую за всі ці роки знайомства та за всі роки доброго майбутнього, які ти подарував нам, пожертвувавши своїм життям.

Співчуваю нареченій Василя Тетяні, всією душею. Ніякі слова не зарадять такому горю. Проте, ми, всі друзі Василя, не залишаємося осторонь, і завжди будемо пам'ятати його в наших серцях.

Спогади однокласниці Оленки

"Еней був парубок моторний, і хлопець хотів куди козак"

Напевно, ці короткі рядки найкраще могли б характеризувати Васю. Ми вчилися з ним 4 роки разом, майже щодня зустрічаючись на парах. При цьому на його вустах завжди була усмішка, а очі так і горіли вогнем та смішинками.

Інколи здавалося, що він навіть злитися не вмів, не те, що ображатися. Вічний хлопець-позитив, якому все до снаги. Васю ж ніколи не лякало нове. Він був напрочуд цілеспрямований, і усі труднощі сприймав виключно як сходинки для досягнення мети. "Треба, то треба" – от і вся розмова.

Для нього не існувало перешкод, які б не міг подолати. Інколи це просто трохи гальмувало його на шляху. Живий розум і постійне бажання дізнаватися щось нове, розбиратися в усьому – все це я бачила ще в університеті, але це було не лише необхідністю, викликаною навчанням. Таким Вася був й в усьому в житті.

Інакше б не став таким крутим професіоналом аеророзвідники, адже бачив не тільки загальну картину світу, вирізняв деталі, які рятували життя побратимам та нищили ворога. А ще – щире та відкрите серце, яке вмщувало усіх, з ким спілкувався. Василь завжди міг знайти влучні слова для підтримки, чи щоб змусити людину посміхнутися. А що ж ще треба, щоб день став трохи світлішим, а проблеми бодай на крок відступили?

Спогади одногрупниці Катерини

Мені Василь запам'ятовувався своєю доброю, світлою посмішкою та гарним почуттям гумору. Ніколи не бачила його в поганому настрої, від нього завжди віяло теплом. Також він був дуже надійною людиною та завжди був готовий прийти на поміч кожному. До вчителів завжди ставився з повагою. Тільки теплі, світлі спогади про Васю! Дуже гірко що йому довелося покласти своє життя задля захисту країни. Завжди будемо пам'ятати його і навіки вдячні за все що він для нас зробив.

Вам, Любов, ще раз мої щирі співчуття. Не можу уявити який це біль втратити свою дитину в такому молодому віці. Надсилаю вам теплі обійми.

Побратим Микола Стріпачук, «Учитель»

«Десант» Василь Матійчук. «Десант» не міг стояти осторонь, коли на державу напала росія. Такі люди, як Василь, зустрічаються рідко. Він мені запам'ятався сміливим, чуйним, дуже хоробрим та сильним духом воїном.

Так, він у починаннях аеророзвідки у нашому 74 батальйоні був першим. Він став пілотом дронів і виконував свою роботу запальною любов'ю як професіонал, неначе це була його професія в житті. Також він був професійним журналістом.

Ми з «Десантом» на одних із позицій прослужили майже півроку. У нього було бажання створити групу аеророзвідки. Василь наскільки горів бажання стати професійним пілотом, що їхав на курси пілотів в столицю. Ставши пілотом він творив чудеса, а також був неперевершеним антидронщиком. Дуже вправно працював з антидронною рушницею, за один тиждень він міг посадити від 8 до 10 кацапських дронів. Його робота була важлива не тільки для батальйону але для цілої бригади.

Пишаюся тим, що з «Десантом» стояв пліч-о-пліч проти кацапської навали. Він назавжди залишиться в моїй пам'яті всміхненим, веселим. Буду пам'ятати Василя поки буду жити...

Побратим Микола Білашевський

Ти був серед нас...Ти був один з нас....

Кажуть люди, що Бог передчасно забирає до себе кращих... Ти став серед нас найкращий, Тебе всі знали, хто перебуває на «нулі» і поза межами.

8 квітня 2023 року тебе не стало.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ. Так, вони не вмирають. Вони гинуть, вони віддають своє життя за майбутнє свого народу, своєї країни.

На цій клятій війні загинув славний Син із с. Хімчин Косівського району, та і взагалі всієї Косівщини – Матійчук Василь Васильович.

Мозок відмовляється прийняти гірку правду, що тебе більше не буде з нами, що ми не почуємо твій сміх та жарти, твій запал на знищення ворога, твої плани і мрії на майбутнє життя.

Лише смуток та біль в душі. Вічна та світла пам'ять тобі, друже. Я вірю в те, що твоя душа вже скоро буде в Царстві Небесному, бо життя ти віддав за дуже велику любов до ближнього Дай Боже сил рідним пережити це горе.

P.s. Знаю, що в мене багато друзів в с. Хімчин та в Рожнівській ОТГ, тому і звертаюся до Вас про те, щоб увіковічнити пам'ять нащадків про Матійчука В.В. будь-яким способом. Повірте, Василь цього вартий.

Слава Україні!

Побратим Святослав, "Чорногора"

Василь Матійчук

Це людина феномен у сучасній війні. Це дивовижний воїн, який жодного дня невтомно працював.

Коли літав дронами – виявляв техніку, ворожі позиції, міни та багато іншого. І йому доволі успішно вдавалося самостійно наносити ураження – "мавіком" одного разу він з товаришами, знищили БТР-80...

Також він вразив склад ворожих мін – теж цією ж зброєю... Скільки разів наводили артилерію та здійснювали вогневий вплив по ворожих позиціях – важко порахувати.

Він не лінувався працювати 24/7, і працював ...

Це слугує і до тепер для мене прикладом незламності, невтомності і робити все задля перемоги знищення окупантів.

"Десант" не лише гарно літав – він також виконував роботу з анти БПЛА – брав антидронову рушницю і просто садив ворожі дрони, які перепрошивав далі

вже ворожими дронами, працював і це була така безперервна робота,

яка надихає зараз як досідчених, так і нових пілотів

Побратим Олег Луканюк

Матійчук Василь Родом з с. Хімчин Косівського р-ну. Цей чоловік був для мене прикладом хоробрості та честі. Не йшов на компроміси з совістю, завзято виконував найнебезпечнішу роботу. На таких війнах тримається все наше військо. Тяжелезна втрата для всіх нас.

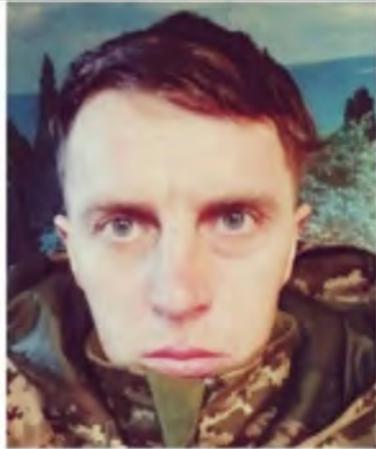
Василь вміло працював з дронами, зазвичай його день починався о 5 ранку (коли, ще було темно), під покровом ночі він виходив на раніше підготовлену позицію. І будив ворога, скидаючи гранати або гранатометні заряди. Потім проводив розвідку пошуку цілей для нашої артилерії. Він був найкращим акророзвідником нашого батальйону. В обід він йшов на перезарядку і доготовку до ведення коригування. Один з перших засвоїв ці навички. Увечері, перед заходом сонця, він знову передавав вітання окупанту.

Його очі завжди палали і він не міг дочекатися знову ранку.

Побратим «Штурман»

Матійчука Василя, вперше я побачив на позиціях, хлопець завзято працював над обладнанням укриття. Він знав, що я починаю займатися аеророзвідкою і сам підійшов познайомитися. Я організував нам навчання в Києві. Він був завжди позитивно налаштований, ніколи не опускав руки, навіть втративши дрона на навчанні. Повернувшись на фронт, Василь завжди жадав робити більше роботи, готував позиції для роботи і при будь-якій мінімальній можливості прагнув виконувати завдання не дивлячись на ризик. Його кропітка праця з підготовки врятувало не одне життя українським воїнам і моє особисто. Сумлінно виконував поставлені завдання, завжди навчався новому, показував себе, як досвідченого бійця для побратимів і інших підрозділів. Він був чесний з собою і оточуючими, ніколи не вживав і не порушував. Він справжній герой і воїн, якому я довіряв своє життя. Гарний і щирий друг.

Фотомиті

ВАСИЛЬ МАТІЙЧУК
"ДЕСАНТ"

04.10.1990 РОКУ - 08.04.2023 РОКУ

ОПЕРАТОР ДРОНІВ. 74 БАТАЛЬЙОН, 102 БРИГАДА.

ЗАГИНУВ С. МАЛИНІВКА ПОЛОГІВСЬКОГО РАЙОНУ, ЗАПОРІЗЬКА ОБЛ.

Перше фото з мамою

На екскурсії
з мамою,
Чернівці, 1997 р.

Василько-
першокласник

**З першокласницею
сестричкою
Валентинкою,
2002 р.**

**Щасливі
сімейні миті,
2004 р.**

**Колядуємо з дідусем,
2006 р.**

**Василькові
15 років**

**Василькові -
сімнадцять років,
2007 р.**

Випускник

Останній дзвоник у школі

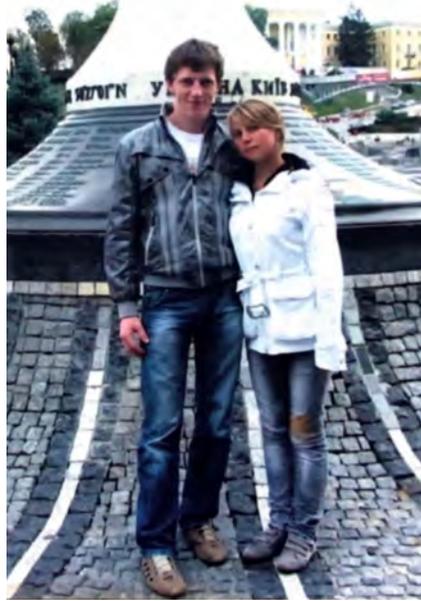
**Заслужені почесні грамоти.
Останній дзвоник,
2007 р.**

**Випускний,
2007 р.**

**Василь – студент
Київського університету
міжнародних відносин,
2008 р.**

**Із сестричкою
Валентиною**

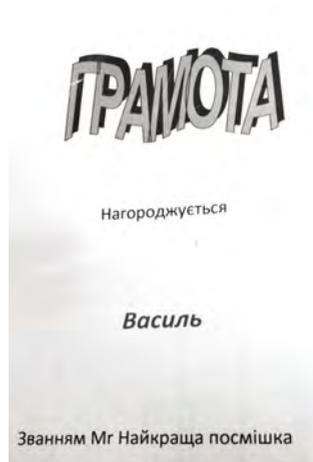
**Друзі студентських років,
2011 р.**

Молодість...

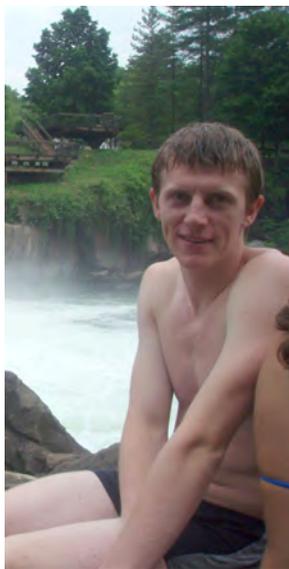
Акторські проби в КиМУ

За найкращу посмішку

Василь-футболіст

На природі

**Повернення
з подорожі до США,
2010 р.**

Спортивні
досягнення

На шпальтах популярного
спортивного видання

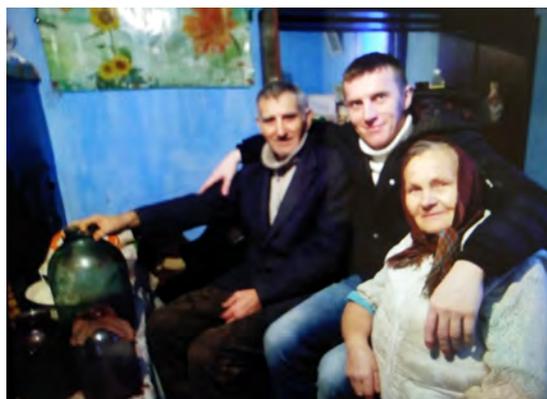
Перші журналістські
проби...

**Великдень,
2017 р.**

**Свят-вечір у рідному домі,
2018 р.**

**У гостині в дідуся і бабусі
перед війною**

**З трояндами –
до сестрички,
2018 р.**

**Василь із
сестричкою та
племінницею**

**Зустріч із сином,
Київ, 2022 р.**

На бойових позиціях

**На передовій,
Запорізька область**

З побратимом, 2023 р.

Нищив дрони, як ворони

З бойовими друзями

З побратимами по зброї

**З бойовим побратимом
Євгеном, 2022 р.**

**Фото з війни,
зима, 2023 р.**

**Остання зустріч...
23 березня 2023 р.**

**Останній день народження,
жовтень, 2022 р.**

Остання прижиттєва
світлина, 8 квітня 2023 р.

Перед останнім
завданням... 8 квітня 2023 р.

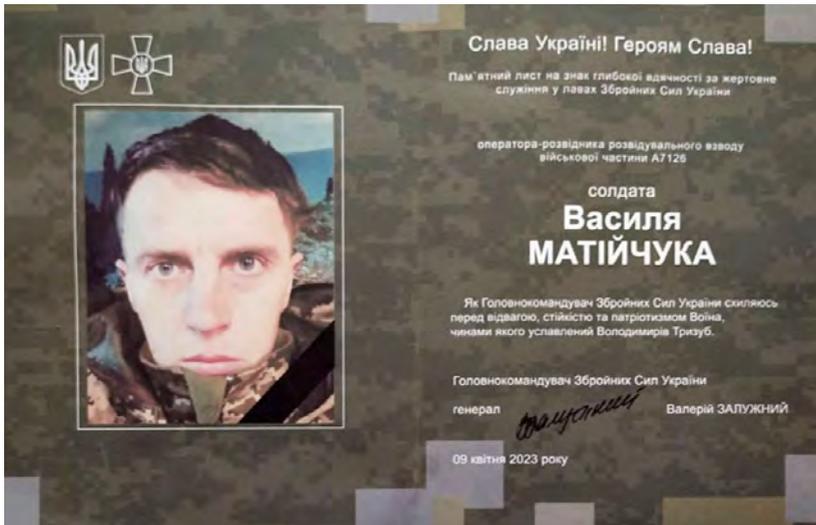
Помста за смерть
побратима...

Зірка Героя

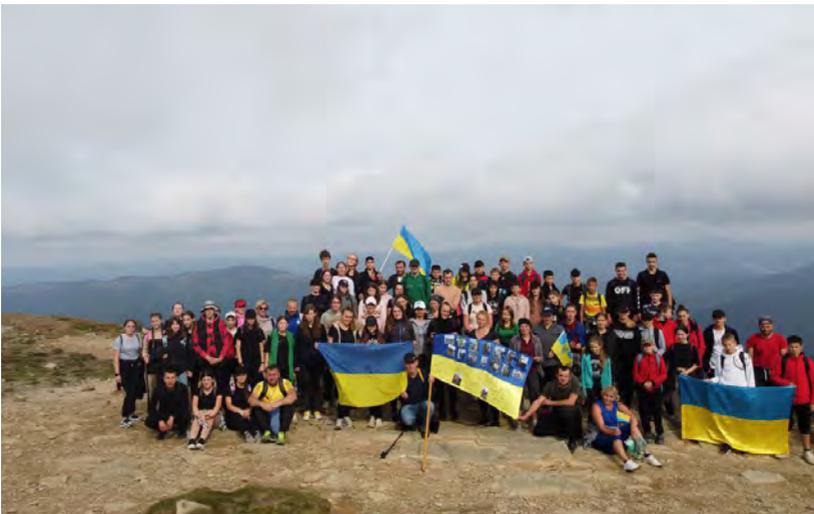
Наш Герой

Лист Вдячності від Головнокомандувача ЗСУ В.Залужного, 9 квітня 2023 р.

**Вшанування
Героя України...
г. Говерла,
4 жовтня 2023 р.**

**Вшанування пам'яті Героя України Василя Матійчука
на г. Говерла, 4 жовтня 2023 р.**

**Наречена Тетяна береже пам'ять
про свого коханого...**

**Футбольний турнір
на честь загиблого воїна Василя
Васильовича Матійчука
(04.10.1990 - 08.04.2023)**

**Розвідувальний взвод 74
батальйон, 102 бригади ТРО,
в/ч А7126 імені Дмитра Вітовського.**

Василь Матійчук
за позивним «Десант» – фахівець
дронщик відділення аеророзвідки.

Він майже рік захищав Україну на
нульових позиціях у Запорізькій області.

Василь Матійчук знищив десяток ворожих
дронів та іншої техніки, був очима своїх
побратимів, врятував не одне життя, під
час загибелі Василь собою закрити пілота
УПА (пілот вижив).

На таких Воїнах тримається все наше
українське військо!

Вічна світла пам'ять, вічна шана
ГЕРОЮ УКРАЇНИ!

Слава Герою!

**Футбольний турнір пам'яті Василя Матійчука,
с.Хімчин, 22.10.2023 р.**

**Побратими на футбольному турнірі пам'яті Героя.
с.Хімчин, 22.10.2023 р.**

Банер
на Алеї Героїв,
м.Косів

Пам'ятний знак у центрі с.Хімчин

Анотаційна дошка на
Хімчинському ліцеї,
відкрита
23 травня 2023 р.

**Свята вечеря матері
на могилі сина...**

**Могила
Героя Василя
Матійчука**

Василь МАТІЙЧУК

ПОДОРОЖ НА ПІВДЕНЬ

“Писаний Камінь”

Косів

2024

Упорядник

Любов Матійчук

Редактор

Микола Сулятицький

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083

Івано-Франківська обл., м. Косів,

вул. Незалежності, 28.

Тел: 067 342 07 47

E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 02.04.24. Формат 60x84\16. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 3,42. Обл.-вид. арк. 3,64.

Тираж 1 прим. Замовне 622.